

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στον Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, τρυφερή η σάρκα του, ο ήλιος το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, ζύμη είναι αφράτη και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, μέσα σ'ένα σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μύριζε ο κόσμος μούστο, κι εγώ σφαινούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι έρχονταν, παιδί και αυτός σαν κε μένα, κε μού' βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του-τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμα σου, μού' λεγε, χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα.» Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.